

Εργασία στο μάθημα της Γλωσσικής Διδασκαλίας, υπεύθυνη καθηγήτρια Αιμιλία Τσελέντη

## Άρθρο για τη σχολική εφημερίδα

«Το σχολείο μας: προβλήματα και προτάσεις για τη βελτίωσή του»

Το σχολείο μας είναι ένας χώρος που μας προσφέρει πολλές γνώσεις κι ωραίες στιγμές. Όμως έχει και αρκετά προβλήματα, τα οποία όλοι μαζί μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε, αν συνεργαστούμε.

Ένα απ' τα κυριότερα προβλήματα του σχολείου μας είναι η έλλειψη κατάλληλης θέρμανσης, διότι το μέγεθος των αιθουσών είναι μεγάλο, ενώ τα σώματα του καλοριφέρ είναι μικρά και παλιά, για να μπορέσουν να τη ζεστάνουν όσο πρέπει, ώστε να μην κρυώνουμε.

Ένα επιπλέον πρόβλημα για το σχολείο μας είναι η καθαριότητα. Σε πολλούς χώρους, ακόμα και γύρω από τους κάδους, υπάρχουν σκουπίδια, με αποτέλεσμα ν' ασχημίζουν και να μολύνουν το χώρο που περνάμε πολλές ώρες της ζωής μας. Ο καθένας από εμάς, νομίζω, θα μπορούσε και θα ήταν καλό ό,τι σκουπίδι βλέπει κάτω, να το μαζεύει. Αυτό θα βελτίωνε την εικόνα της τάξης κι όχι μόνο.

Από την άλλη, το πρόβλημα της ζέστης θα μπορούσε να λυθεί με την αντικατάσταση των παλιών σωμάτων θέρμανσης με πιο εξελιγμένα.

Πολύ καλό θα ήταν, επίσης, κατά τη γνώμη μου, αν το σχολείο μας αποκτούσε περισσότερη ζωή, εντάσσοντας στην καθημερινότητά του περισσότερες δραστηριότητες. Εάν, για παράδειγμα, πέρα απ' τα μαθήματα, κάναμε και πράγματα ταιριαστά στην προσωπικότητα καθενός από εμάς, που ίσως μας βοηθούσαν να γνωρίσουμε καλύτερα τον εαυτό μας και να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι.

Συνοψίζοντας και κλείνοντας αυτό το άρθρο, θα ήθελα να επισημάνω την προσωπική μου γνώμη που είναι η εξής: το σχολείο είναι ένα μέρος που δε μας εμπνέει κι έτσι δεν το σεβόμαστε όσο θα έπρεπε ή θα θέλαμε. Αν, όμως, αλλάξουν οι συνθήκες ζωής μας σ' αυτό, τότε θ' αλλάξει, νομίζω, κι η συμπεριφορά μας.

**Ελένη Πινέ**

Το σημερινό άρθρο μου αναφέρεται στα προβλήματα που υπάρχουν στο σχολείο μας, το πώς θα μπορούσαν αυτά να λυθούν, τους παράγοντες που συντελούν στη διατήρηση αυτής της κατάστασης και τη θέση-στάση των μαθητών. Μήπως δε φταίει μόνο το κτίριο, αλλά κι ο τρόπος με τον οποίο αξιοποιείται; Είναι σημαντικός παράγοντας η σχέση καθηγητών-μαθητών; Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που χρειάζεται να μας απασχολήσουν.

Εγώ φοιτώ στο 3ο Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης εδώ και δύο χρόνια. Το Γυμνάσιο στεγάζεται σ' ένα παλιό κτίριο, με όχι τόσο καλή θέρμανση και υγιές περιβάλλον για τα μαθήματα που χρειάζονται εργαστήρια. Ας τα πάρουμε όμως από την αρχή...

Οι τάξεις μας έχουν ένα γκριζωπό χρώμα και άδειους άτονους τοίχους, δίχως χρώμα και ζωντάνια. Αν δεν υπήρχαν κρεμασμένες στους τοίχους κάποιες εργασίες μαθητών, τότε οι τοίχοι θα θύμιζαν κυριολεκτικά διάδρομο παλιού νοσοκομείου ή κάποιου άλλου ιδρύματος, τέτοιου ή παρόμοιου είδους. Επίσης, έξω απ' τα παράθυρα είναι τοποθετημένα κάγκελα, που σε κάνουν να νιώθεις λες κι είσαι στη φυλακή. Ευτυχώς, οι τοίχοι στους διαδρόμους του σχολείου είναι γαλάζιοι με κορνιζαρισμένες ζωγραφιές παιδιών. Αυτό δίνει μια πιο χαρούμενη νότα σ' αυτό το μουντό χώρο.

Ένα άλλο πρόβλημα είναι η θέρμανση. Οι αίθουσες μαθημάτων είναι παγωμένες, ενώ τα γραφεία των καθηγητών πιο ζεστά! Οι εργαστηριακές αίθουσες του κάτω ορόφου είναι ελλιπώς εξοπλισμένες και αποπνέουν μια άσχημη μυρωδιά, ίσως λόγω της υγρασίας και του κακού αερισμού τους. Κυρίως η αίθουσα 1 είναι εντελώς ακατάλληλη για μάθημα, γιατί έχει πολλούς ραγισμένους τοίχους και φώτα στο ταβάνι που νιώθεις πως θα σου πέσουν στο κεφάλι. Πιο πολύ σκέφτεσαι τη ζωή σου παρά το μάθημα! Αφήστε που κανείς δε θα ήθελε να πεθάνει αγκαλιά με τη Φυσική. (Εντάξει, ίσως υπερβάλλω λιγάκι). Εκτός απ' αυτό, το

εργαστήριο της τεχνολογίας πλημμύρισε το καλοκαίρι κι όλα είναι μέσα στην υγρασία και τη μούχλα. Οι καλύτερες αίθουσες είναι αυτές του πρώτου ορόφου, δηλαδή οι αίθουσες με τους διαδραστικούς πίνακες, οι αίθουσες Γαλλικών, Γερμανικών κ.λ.π. Όμως, για καλή μας τύχη, ορισμένοι καθηγητές κάνουν το μάθημα με τέτοιο τρόπο, που ξεχνάς αυτά τα προβλημάτκια.

Όλ' αυτά όμως μπορούν να διορθωθούν ή έστω τα περισσότερα απ' αυτά. Μπορούν να βελτιωθούν οι χώροι, αν οι καθηγητές κι οι μαθητές συνεργαστούν. Κάθε τμήμα μπορεί να δημιουργήσει ένα κοινό ταμείο, στο οποίο κάθε παιδί θα προσφέρει ό,τι μπορεί, προκειμένου να συγκεντρωθεί κάποιο μικρό χρηματικό ποσό για να βαφτούν οι τοίχοι στις αίθουσες. Μπορούμε, επίσης, να θυσιάσουμε ένα απόγευμα και να έρθουμε στο σχολείο να συμμαζέψουμε και να διαμορφώσουμε τις αίθουσες, όπως μας αρέσει. Θα ήταν ωραία, επιπλέον, αν στο μάθημα των εικαστικών ζωγραφίζαμε ή κάναμε κάποια κολλάζ, ώστε να διακοσμήσουμε τους τοίχους στις αίθουσες και τους διαδρόμους. Μια καλή ιδέα είναι να ζωγραφιστούν οι τοίχοι κάθε αίθουσας με την καθοδήγηση, βέβαια, του καθηγητή των καλλιτεχνικών. Αν όλοι θελήσουν να συνεργαστούν, μπορούμε να τα καταφέρουμε.

Ένα άλλο πολύ σημαντικό θέμα είναι οι δραστηριότητες. Το σχολείο μας έχει αρκετές, βέβαια, όπως προγράμματα θεάτρου, εφημερίδας, λογοτεχνίας κ.ά. Όμως θα ήταν καλό να κάνουμε και κάποιες δράσεις, για να ομορφύνουμε τη γειτονιά μας. Θα μπορούσαμε, για παράδειγμα, να φυτεύουμε λουλούδια στα κοντινά πάρκα ή να διακοσμούμε τις παιδικές χαρές με καλλιτεχνικές μας δημιουργίες ή ακόμη να πηγαίναμε σε μη κερδοσκοπικές οργανώσεις προσφέροντας πράγματα που δε χρειαζόμαστε, όπως παιχνίδια, βιβλία και άλλα πολλά. Τέλος, νομίζω, θα μας βοηθούσε να κατανοούμε καλύτερα τα όσα μαθαίνουμε, αν κάναμε διάφορες εκπαιδευτικές επισκέψεις.

Καταλήγοντας, θέλω να τονίσω την άποψή μου πως το σχολείο είναι μια άλλου είδους οικογένεια. Πρέπει, λοιπόν, να περνάμε όσο πιο όμορφα μπορούμε μέσα σ' αυτό. Για να επιτύχουμε τα παραπάνω, πρέπει να υπάρχει ομαδικό πνεύμα, κάτι που τουλάχιστον εμείς ως τμήμα, πιστεύω πως έχουμε καταφέρει. Θα ήταν καλό, λοιπόν, να ακολουθήσουν τα βήματά μας και τα υπόλοιπα τμήματα, γιατί το σχολείο είναι ένα ζωντανό κύτταρο της κοινωνίας, όπως λέει και η κα Τσελέντη. Όλοι μαζί, όπως και στην ευρύτερη κοινωνία, μπορούμε να καταφέρουμε να ομορφύνουμε το σχολείο μας, άρα και τη ζωή μας σ' αυτό. Πάνω απ' όλα, όμως, θα μάθουμε να δουλεύουμε μαζί, που είναι βέβαια πολύ σημαντικότερο κι απ' το να έχουμε όμορφες αίθουσες.

**Μαρία Τσαμπίκα Ιορδανίδου**

Σήμερα, αγαπητοί αναγνώστες της εφημερίδας μας, θα σας μιλήσω για κάποια προβλήματα που αντιμετωπίζει, κατά την άποψη των μαθητών, το σχολείο μας, το 3ο Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης.

Θα ξεκινήσουμε από τους εξωτερικούς τοίχους του κτιρίου που δεν έχουν ξεφύγει από τη μανία των αφισοκολλήσεων. Προχωρώντας στο εσωτερικό, διαπιστώνουμε ότι η κτιριακή κατάσταση δεν είναι άριστη. Τα χρώματα των τοίχων είναι κουραστικά, σε μερικά σημεία έχουν ξεφτίσει και σε ορισμένες αίθουσες η υγρασία έχει φτιάξει τα δικά της σχέδια πάνω στους τοίχους. Σε πολλές τάξεις οι καρέκλες είναι φθαρμένες και τα θρανία ταλαιπωρημένα ή και κατεστραμμένα. Όσον αφορά τα εργαστήρια, όπως αυτό της φυσικής, ο εξοπλισμός τους είναι ελλιπής και ανεπαρκής. Τέλος, στην αυλή υπάρχει λιγοστό πράσινο, πολύ λιγότερο απ' αυτό που θα ικανοποιούσε τους μαθητές.

Κατά τη γνώμη των μαθητών, η κατάσταση που περιέγραψα παραπάνω θα μπορούσε κάπως να βελτιωθεί. Ο καθαρισμός και το βάψιμο των εξωτερικών τοίχων θα ήταν ένα σωστό πρώτο βήμα. Σ' αυτό θα μπορούσαν να βοηθήσουν και οι ίδιοι οι μαθητές. Στο εσωτερικό του σχολείου, οι τοίχοι θα μπορούσαν να βαφτούν με πιο φωτεινά χρώματα, έτσι ώστε οι μαθητές να μη νιώθουν ότι το σχολικό τους περιβάλλον τους διώχνει, αλλά ότι είναι ευπρόσδεκτοι κι έτσι ν' αποδίδουν καλύτερα. Τα θρανία κι οι καρέκλες θα ήταν καλό ν' αντικατασταθούν με καινούρια και τα εργαστήρια να εξοπλιστούν επαρκώς.

Για να εκπληρωθούν, βέβαια, όλα τα παραπάνω, χρειάζονται χρήματα, προσωπικό ενδιαφέρον και συνεισφορά και των μαθητών, καθώς και διαρκή προσπάθεια από τον καθένα, για να παραμείνουν όλα καθαρά σαν καινούρια, ώστε το σχολείο μας να μοιάζει και να είναι ένα σύγχρονο σχολικό κτίριο.

Αυτό το σύγχρονο σχολικό κτίριο θα ήταν, επίσης, καλό ν' αποκτήσει ζωή και τις απογευματινές ώρες. Εμείς είμαστε τυχεροί, βέβαια, γιατί το κτίριό μας ήδη διατίθεται τόσο για αθλητικές δραστηριότητες συλλόγων όσο και για χορευτικές ομάδες. Ωστόσο, θα μπορούσαμε να προτείνουμε τη δημιουργία από μαθητές μιας θεατρικής ομάδας, με στόχο ν' ανεβάσουν κάποια θεατρική παράσταση στο αμφιθέατρό μας. Επίσης, θα μπορούσαν να οργανώνονται συναντήσεις με διάφορους επαγγελματίες από κάθε επαγγελματικό τομέα, οι οποίοι θα μας ενημερώνουν ο καθένας για το επάγγελμά του, καθώς καλούμαστε από μικροί να επιλέξουμε τον τομέα των σπουδών μας.

Συνοψίζοντας και κλείνοντας το άρθρο αυτό, θέλω να τονίσω ότι το σχολείο παίζει σημαντικό ρόλο στη ζωή κάθε παιδιού, καθώς είναι αυτό που κυρίως συμβάλλει στην κοινωνικοποίησή του και το προετοιμάζει να ενταχθεί αργότερα στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο. Το σχολείο πρέπει πάντα να είναι ένα ζωντανό κύτταρο της κοινωνίας-και τονίζω ιδιαίτερως το ζωντανό- ώστε να επιτυγχάνει να επιτελεί το σκοπό του, δηλαδή τα παιδιά, φοιτώντας σ' αυτό, να μαθαίνουν και να εξελίσσονται. Ελπίζω κάποια απ' αυτά που αναφέρθηκαν παραπάνω να πραγματοποιηθούν, έτσι ώστε όλοι οι μαθητές να καταλάβουν ότι η γνώμη τους εισακούεται κι αυτό οδηγεί στη βελτίωση του σχολικού περιβάλλοντος και κατ' επέκταση, της κοινωνίας.

### **Θόδωρος Ουζουνίδης, Β2**

Όλοι συμφωνούν ότι η παιδεία αποτελεί την καλύτερη επένδυση για το μέλλον μιας χώρας, γι' αυτό, άλλωστε, όλοι οι πολιτικοί δεν παραλείπουν προεκλογικά ν' αναφερθούν στο σημαντικό αυτό θέμα, ενώ όλες οι κυβερνήσεις φροντίζουν πάντα να κάνουν αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα. Το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα, ωστόσο, αντιμετωπίζει αρκετά προβλήματα, που εδώ και χρόνια δεν έχει καταφέρει να λύσει καμία κυβέρνηση.

Κάποια από αυτά τα σχολικά προβλήματα σχετίζονται με τις κτιριακές εγκαταστάσεις και τον εξοπλισμό. Το δικό μας σχολείο είναι αρκετά παλιό, ενώ, λόγω της έλλειψης χρημάτων, είναι δύσκολο ν' αντιμετωπιστούν τα προβλήματά του και να συντηρηθεί σωστά. Δε βάφεται όσο συχνά θα έπρεπε, τα θρανία είναι παλιά και σπασμένα, όπως και οι καρέκλες, ενώ στις τουαλέτες η κατάσταση δεν είναι η ιδανική και τα γυμναστήρια είναι δύσκολο να τα χρησιμοποιούμε, λόγω μεγάλης υγρασίας.

Εξίσου σημαντικό θέμα όμως είναι και οι ελλείψεις σε εξοπλισμό. Στο εργαστήριο πληροφορικής, για παράδειγμα, οι υπολογιστές είναι αρκετά παλιοί, με αποτέλεσμα να μην είναι λειτουργικοί, όπως κι ο εξοπλισμός στο εργαστήριο της χημείας και της φυσικής είναι επίσης παλιός.

Τα προβλήματα του σχολείου δε σταματούν εδώ, αλλά είναι πολύ βαθύτερα. Αφορούν κυρίως τον τρόπο διδασκαλίας, τα σχολικά βιβλία αλλά και τη διδακτέα ύλη. Αν ξεκινήσουμε από τα σχολικά βιβλία, το πρώτο που πρέπει να πούμε είναι ότι για την ηλικία που βρίσκονται τα παιδιά είναι ακατανόητα. Επίσης, πολλές φορές οι καθηγητές χρειάζεται να «τρέχουν», για να προλάβουν τη διδακτέα ύλη, με αποτέλεσμα οι πιο αδύνατοι μαθητές να μην μπορούν να κατανοήσουν και ν' αποδώσουν. Το αποτέλεσμα είναι η σχολική τάξη να χωρίζεται σε τρεις ομάδες, 'τους καλούς', 'τους μέτριους' και 'τους κακούς'. Είναι όμως άδικος διαχωρισμός, γιατί η επίδοση 'των κακών' θ' άλλαζε, αν κάποιος είχε το χρόνο ν' ασχοληθεί μαζί τους.

Όλα αυτά τα προβλήματα που αφορούν το σχολείο μπορούν, κατά τη γνώμη μου, ν' αντιμετωπιστούν, αρκεί η πολιτεία ν' αποφασίσει να διαθέσει χρήματα και να τα επενδύσει σε αλλαγές του εκπαιδευτικού συστήματος, οι οποίες, βέβαια, δε θα έχουν σκοπό απλώς να εντυπωσιάσουν, όπως συχνά γίνεται, αλλά να το αλλάξουν ριζικά. Αυτές οι αλλαγές θα πρέπει ν' αφορούν τα κτίρια, τον εξοπλισμό, τα βιβλία, τους τρόπους-μεθόδους διδασκαλίας, αλλά και το εκπαιδευτικό προσωπικό. Το κράτος πρέπει κάποτε ν' αποφασίσει να πληρώνει τους καθηγητές με αποδοχές που ν' ανταποκρίνονται στο σπουδαίο λειτούργημα που επιτελούν και να τους εξασφαλίζει όλες τις προϋποθέσεις που θα τους βοηθήσουν να κάνουν σωστά τη δουλειά τους.

Καταλήγοντας, λοιπόν, το σχολείο πρέπει ν' αλλάξει, ώστε να εμπνέει καθηγητές και μαθητές. Θα καταλάβουμε, νομίζω, ότι το σχολείο άλλαξε, όταν οι μαθητές αρχίσουν να το αγαπούν και να νιώθουν ότι το εκπαιδευτικό σύστημα δεν τους διώχνει μακριά απ' αυτό.

**Ιωάννα Μύσταξ, Β2**